

[Pia Dahl]

Ydermere skal jeg gøre fru Kirsten Lee opmærksom på, at min ordførertale faktisk gik ud på, at vi ville stille en masse spørgsmål i udvalget, og at vi gerne ville have en analyse af, hvor meget det vil komme til at koste arbejdsgiverne.

Det var sådan set det, jeg sagde. Derfor springer vi ikke op og klapper i vore små hænder, som om det altid er guld, der kommer fra Socialministeriet, for det synes vi absolut ikke. Men jeg sagde da ikke, at vi synes, at det var nogle dårlige lovforslag.

Så glemte jeg at sige, at vi også synes, at det tredje element i lovforslag nr. L 30, som drejer sig om forsøgsordninger med anbringelse af børn og unge, er ganske glimrende.

Hvad angår lejebestemmelserne, har vi diskutert dem lidt i vores gruppe. Nogle mente, at det skulle forstås således, at socialministeren måske kunne få nogle forskellige mennesker til at bo nogle steder ganske billigt, medens andre mente, at det skulle forstås som en grænse for, hvor meget der må betales for det. Socialministeren nikker – skal jeg forstå det sådan, at socialministeren vil have mulighed for at sætte en maksimumgrænse eller en minimumgrænse for, hvor meget der må betales? Det vil jeg gerne bede socialministeren svare på.

(Kort bemærkning).

Kirsten Lee (RV):

Jeg synes, det er værd at skære ud i pap for fru Pia Dahl, at boligydelsen bl.a. handler om, at flygtninge i integrationsperioden får en højere ydelse end andre unge. Det vil sige, at når de nu kommer ud af integrationsydelsen, så får de efter dette forslag en lidt lavere ydelse. Det mener vi godt vi kan acceptere i Det Radikale Venstre. Såfremt Fremskridtspartiet ikke kan være med til det, tror jeg godt, vi kan finde ud af, at vi ikke ændrer på det.

Herluf Rasmussen (CD):

I CD går vi som bekendt også ind for børn. Der er det kun alderen, der sætter de naturlige grænser for at få dem.

De tre lovforslag, der her er fremsat, er interessante, og CD er naturligvis positivt indstillet og vil også prøve at medvirke positivt i udvalgsbehandlingen.

Jeg vil ikke deltage i noget kapløb med hr. Taanquist og hr. Agerschou om, hvor mange dårlige ting der er i det, for der er selvfølgelig

nogle enkelte, men i stedet for vende mig til nogle områder, som de ikke har berørt.

Ministeren skriver i oplægget her, at der er tale om store besparelser. Papir er taknemligt, for det er klart, at disse besparelser bare bliver brugt et andet sted. Det er jo ikke reelle besparelser; der er nogle, der skal betale disse udgifter, og det har afsløret sig, at det bliver arbejdsgiverne og det bliver andre offentlige kasser – det vil sige kommunernes – der skal bøde for dette.

Jeg vil gerne sige, at jeg er en lille smule betænkelig ved, at kommunerne skal have hele udgiften ved dagpengene, fordi der har været en tendens til stigende udbetalinger. Det har hr. Agerschou også været inde på. Han har læst lektionen.

FTF har sendt noget udmærket materiale ud, og af det fremgår det meget tydeligt, at vi kan risikere, at den sociale forståelse hos de kommunale ansættelsesmyndigheder ikke er så stor, når de samtidig skal skæve til, at deres budgetter bliver strammere og strammere. Man har ikke råd til at have vakante pladser i børneinstitutioner, på plejehjem osv.

Nu hørte jeg godt, der blev sagt, at det er noget, man vil tage højde for. Det er klart, at man vil tage højde for det også fra Socialdemokratiets og hr. Agerschous side, men spørgsmålet er bare: Kan vi tage højde for det? På hvilken måde kan vi binde kommunerne til at anvende denne 52-ugers-regel i stedet for at benytte sig af den 120-dages-regel, som de har ret til? Det er nogle af de ting, som jeg synes man skal være en lille smule forsigtig med.

Så er der nævnt noget om erhvervsplaner. Det er sådan noget, man slynger ud: Vi laver en erhvervsplan! Man kan ikke lave en erhvervsplan i en sandkasse, hvis man kun har sådan en til rådighed. Det er virkelig en stor ting at lave en erhvervsplan. Kommunerne ansætter erhvervschefer, og hvad ved jeg, for at stable noget på benene, og mange gange sker der jo det, at det falder til jorden. Jeg mener personligt – med det kendskab, jeg har til erhvervslivet – at man måske i højere grad skulle prøve at engagere erhvervslivet i disse erhvervsplaner i stedet for at lave kommunale erhvervsplaner.

Der er et andet område, som ikke har været berørt af ret mange af ordførerne. Det er de problemer, som landboforeningerne, husmandsforeningerne, fiskeriorganisationerne og